

„Můžeš mi říct, proč jsi to udělala?!“

Matčin našťvaný hlas mě vytrhl ze zamyšlení. Skoro jsem ji nevnímala, myšlenkami pořád u filmu, který jsem právě viděla v kině. To byl důvod, proč se mamka zlobila, řekla jsem jí, že jdu za kamarádkou. Když jsem se dlouho nevracela, máma kamarádce Lence zavolala a ta samozřejmě nic nevěděla.

„Promiň mi to, prosím,“ řekla jsem tiše.

„A to je všechno, co mi k tomu řekneš?“ pokračovala mamka stále ještě našťvaným tónem.

„Nezlob se mami, já jsem myslela, že mi zakážeš jít do kina kvůli té pětce z matiky, co jsem včera přinesla.“

„Emo, to je hloupost. Přece Ti nezakážu jít do kina kvůli tvým školním výsledkům. Navíc jde o jeden předmět, to není zase taková tragédie.“

„Vážně, mami?“ zeptala jsem se nedůvěřivě.

„Samozřejmě, Emo.“

Zdálo se mi to, nebo se pousmála? uvažovala jsem.

„Příště mi nelži, to není třeba, nemyslíš?“ řekla mamka už zcela klidným hlasem.

„Máš pravdu.“

„A líbil se ti ten film?“

„Jo, byl skvělý. Naše třída na něj šla v listopadu do kina, ale to jsem zrovna byla objednaná k zubaři, a mrzelo mě, že jsem ho neviděla. Takže když jsem si cestou ze školy všimla, že ho dneska promítají, rozhodla jsem se na něj jít.“

„Tak aspoň, že to nebyly vyhozené peníze,“ usmála se máma.

To tedy nebyly, pomyslela jsem si při vzpomínce na představitele hlavní mužské role. Nikdy ho v ničem hrát neviděla, ostatně vypadal velmi mladě. Byla jsem ráda, že jsem si zapamatovala jeho jméno ze závěrečných titulků, budu si muset zjistit na internetu o něm víc informací. Opravdu se mi líbil, asi jsem se zamilovala. *Co blbneš, u takového bys neměla šanci, ani kdyby nebyl celebrita. Ano, ten film byl český, takže je to rozhodně lepší, než se zamilovat do herce z Hollywoodu, ale stejně by bylo naivní si myslet, že by o mě projevil zájem,*“ přemýšlela jsem. Mé zamyšlení přerhla mamka.

„Nalej si čaj a vezmi chleba s paštikou. Budu ráda, když pak utřeš nádobí.“

„Jasně, mami.“

Mamka se odešla osprchovat a já zasedla k večeři. Pomohla jsem s nádobím a těšila se do vany. Venku pořádně mrzlo, takže teplá koupel přišla vhod. Koupelnu se linula vůně jahod a vanilky a já se rochnila ve vodě opravdu dlouho. Náhle na dveře koupelny zabušil můj otčím.

„Tak Emo, kdy konečně vylezeš?!“

„Hned, hned, jen se utřu,“ zavolala jsem na něj a začala vypouštět vanu.

„Tak ale dělej!“ ozvalo se ještě za dveřmi.

Co nejrychleji jsem se osušila, převlékla do noční košile a vyšla z koupelny.

„No to je dost! Nemáš tu koupelnu jen pro sebe!“ řekl našťvaně nevlastní otec.

„Promiň, příště už ji nebudu tak dlouho blokovat,“ omlouvala jsem se.

„No to doufám,“ odsekl a zmizel v koupelně.

„Dobrou noc,“ popřála jsem mamce, která se dívala na svůj oblíbený seriál v televizi.

„Dobrou, Emo.“

Můj bráška Filip už spal. Potichu jsem vklouzla pod peřinu a zavřela oči. Před očima jsem rázem měla tvář herce z filmu, Michala Nováka. S příjemnými myšlenkami na něj usnula téměř hned.

Protivný zvuk budíku přerušil krásný sen. Rozmrzele jsem ho zaklapla a posadila se na posteli. Vtom do pokoje nakoukla máma.

„To je dobře, že už jsi vzhůru, obleč se a pojď na snídani.“

„Jo,“ řekla jsem, i když bych si nejradši znovu lehla a ještě alespoň půlhodinky spala.

Nicméně potichu, abych nevzbudila brášku, který ještě spal, jsem vstala, oblékla se a šla do kuchyně. Snídaně už byla nachystaná. Sotva jsem si sedla na své místo, vešel do kuchyně otčím. *To zase budou řeči!*

„Tak jsem na tebe slyšel pěkný věci, Emo! Prý jsi včera řekla mamce, že jdeš ke kamarádce a místo toho jsi šla do kina.“

„Hm, je to tak,“ odvětila jsem, co jiného se taky na to dá říct?

„Už toho mám dost, abys věděla. Dohodli jsme se, že půjdeš bydlet na internát.“

Cože?! To mě prostě postaví před hotovou věc?!

„Mami, ty s tím opravdu souhlasíš?“ zeptala jsem se překvapeně.

Mamka přikývla a také se posadila ke stolu. Bylo mi jasné, že do mamky musel táta hodně dlouho hučet. I když se mu obvykle ve všem přizpůsobila, určitě s mým odchodem na internát zprvu nesouhlasila. Po tomhle oznámení mě úplně přešla chuť na tu maminčinu skvělou buchtu. Rychle jsem vypila čaj, došla si pro batoh a vyrazila do školy, ačkoli mi zbývalo dost času.

Ten den se mi vyučování vleklo, už jsem se nemohla dočkat odpoledne, chtěla jsem přeci zjistit víc o Michalovi na internetu v knihovně. Když školní zvonek oznámil konec sedmé hodiny, byla jsem v šatně mezi prvními.

„Kam tak chvátáš?“ zeptala se spolužačka Jitka.

„Ale, jdu odpoledne do knihovny.“

„Aha, tak to jo.“

Usmála jsem se a vyrazila směrem k domovu. Na dnešek jsem si totiž odhlásila oběd, a tak jsem počítala s tím, že si doma něco dám. Měla jsem od rána už pořádný hlad, svačinu si zapoměla doma a k snídani jsem toho moc nesnědla. Doma jsem objevila cornflaky, co mamka minulý týden koupila a z lednice si vyndala mléko na jejich zalití. Nebyl to sice vařený oběd, ale já za to byla ráda. Odložila jsem prázdnou misku do dřezu a šla se učít.

Za hodinu a půl přišel otčím s bráškou.

„Emičko“ vrhl se mi bráška kolem krku.

„Jak bylo ve školce?“ zeptala jsem se ho.

„Dobře, hráli jsme si s autama,“ usmál se Filípek a šel za mnou do dětského pokoje.

Zrovna jsem si dávala do batohu desky s poznámkami z hodin a chystala se k odchodu do knihovny, když do pokojíku vtrhl otčím.

„Kam se ztratilo to mlíko z lednice?! Tys ho vypila?!“

„Zalila jsem si s ním cornflaky, to nesmím?“ řekla jsem zaraženě.

„To mlíko jsem si koupil pro sebe na víkend na chalupu!“ vyváděl otčím dál.

„To jsem nevěděla, promiň, koupím ti nové.”

„Tím to nespravíš, ty náno.”

To už mi začínaly povolovat nervy, zase vyváděl kvůli takové blbosti. Tiše jsem procedila skrz zuby:

„Blbče!”

Otčím zrudnul vzteky a dal mi facku. Jenže u té facky nezůstalo. Mlátil mě hlava nehlava pěstmi do rukou, kterými jsem si chránila hlavu.

„Dost už tati, promiň, omlouvám se,” plakala jsem bolestí.

„Tati, nech Emičku!” křičel Filípek.

Když konečně táta přestal a odešel z pokoje, měla jsem červené ruce a taky mě dost bolely. Později mi na nich naskočily modřiny. Stále jsem plakala. Bylo mi jasné, že do knihovny už nepůjdu, táta by mě nepustil, ani kdybych šla vrátit knížky a ne na internet. *Budu tam muset zajít jindy. Ještě, že brzo půjdu na internát*, pomyslela jsem si trpce. *Nikdy by mě nenapadlo, že v sedmnácti budu muset odejít z domova*. Vyčerpaně jsem si sedla do křesla a zavřela oči. V duchu jsem opět spatřila Michalovu tvář. *Ano, ještěže mám tebe, moje lásko. Díky tobě je můj svět hned hezčí*, pomyslela jsem si. Natáhla jsem se po MP3ce a pustila si do uší klidnou, romantickou hudbu a myslela na to, že se brzy trápení s nevlastním tátou zbavím.

Kapitola 2

Uplynuly dva týdny. Z auta jsem vystupovala se smíšenými pocity. Mamka zastavila přímo před budovou internátu a taky školní jídelny, kam jsem až dosud jen chodila na obědy. Na jednu stranu jsem byla ráda, že už se téměř nebudu vídat s nevlastním tátou, ale na druhou jsem měla trochu obavy. *Ale třeba se mi tu bude líbit a navíc tu bydlí i pár mých spolužáků*, pomyslela jsem si. Vzala jsem si tašku s batohem a společně s mamkou vešla dovnitř.

Chvilku jsme čekaly, než přišla ředitelka internátu. Rozloučila jsem se s mamkou a šla spolu s ředitelkou do prvního patra, kde byly ubytované dívky.

„Vedu vám novou spolubydlící, jak jsem vám v pátek říkala,” otevřela ředitelka dveře od pokoje, kde seděly dvě dívky.

„Ahoj,” pozdravila jsem je.

„Ahoj, já jsem Katka,” přišla za mnou brýlatá s krátkými vlasy.

„A já Jana,” představila se druhá, dlouhovlasá blondýnka.

„Jsem Ema,” řekla jsem i já své jméno.

„Vidím, že si určitě budete rozumět,” řekla ředitelka.

Přikývla jsem a paní ředitelka odešla.

„Tohle je tvoje postel, Emo,” ukázala Katka postel hned u dveří pokoje.

„Díky.”

Pořádně jsem si pokoj prohlédla. Kromě tří postelí s nočními stolky tu bylo i umyvadlo a tři psací stoly se židlemi. Nábytek vypadal jako borovicový. Na oknech byly sněhobílé záclony a po jejich okrajích modré závěsy.

„Oblečení si můžeš dát sem,” přivedla mě Katka k velké šatní skříni.

„Dík moc.”

„Jinak záchody a sprchy jsou kousek od nás, je to tam napsané. Naproti nám je počítačová studovna a taky je tu společenská místnost s televizí a kuchyňka. U schodů jsou vychny, teda jako vychovatelky, na ty se můžeš taky kdykoli obrátit,“ usmála se Jana a šla si číst.

Začala jsem si vybalovat. Zatímco jsem si rovnala oblečení do skříně, Katka se zeptala:

„A proč jsi k nám vlastně přišla teď v pololetí?“

„Ale...kvůli situaci doma, pořád jsem se hádala s nevlastním tátou, už to nešlo vydržet.“

„Aha, tak to chápu. Tak snad se ti tu bude líbit.“

„Hele, ta počítačová studovna je teď otevřená?“ zeptala jsem se, když jsem měla vybaleno.

„Jo, ta je otevřená do desíti večer.“

„Tak to je fajn, tak já se půjdu na něco mrknout.“

V místnosti byly čtyři počítače, u dvou z nich seděla děvčata. Posadila jsem se k jednomu volnému a přihlásila se do svého mailu. Nic nového, jen nějaké reklamní nabídky. Nicméně důvod, proč jsem šla na počítač byl samozřejmě jiný - zjistit si víc o Michalovi. Najela jsem si na stránku Googlu a napsala tam „Michal Novák“. Nejprve jsem se podívala na oficiální stránky, kde jsem zjistila, že vůbec není herec, ale politik. *Zvláštní, strana, jejíž byl členem, byla dost blízka mým názorům, a přesto jsem o něm dosud neslyšela*, pomyslela jsem si.

Projížděla jsem další stránky a zjistila, že Michalovi je o osm let víc než mně. Na pětadvacet tedy opravdu nevypadal, opravdu jsem si myslela, že je maximálně o tři roky starší.

„Hele, šťouchl do mě, to mu musím oplatit,“ uslyšela jsem od vedlejšího počítače dívčinu, která to říkala té druhé v místnosti.

„Tý jo, to je dobrý.“

„Jak tě někdo mohl šťouchnout, když jsme tu jen my tři?“ zeptala jsem se překvapeně.

„No, šťouchl mě na Facebooku.“

„Co to je Facebook?“

„Ty to ještě neznáš? To je sociální síť, píšeš si tam s přáteli a tak. A právě tam máš možnost je virtuálně šťouchnout.“

„Aha.“

To jsou mi dneska vynálezy, pomyslela jsem si.

„Se tam taky přidej ne?“ navrhla mi dívka.

Koneckonců, proč ne? S dívčinou pomocí jsem se zaregistrovala. Chtělo to vyhledat přátele.

Zkusmo jsem do vyhledávání zadala Michalovo jméno. *Jů, tak je tu taky! Mám si ho přidat do přátel? Zkusit to můžu, maximálně si mou žádost nepotvrdí*, přemýšlela jsem. Chvíli jsem tam ještě brouzdala a najednou už bylo devět hodin. Odhlásila jsem se a šla si lehnout.

Spánek nějak nepřicházel. Aby ne! Moc jsem se těšila na druhý den, až se dozvím, zda si mě Michal přidal do přátel.

Ráno jsem se vzbudila překvapivě i bez budíku, v sedm hodin. Byl to zvláštní pocit, poprvé vstávat někde jinde než doma ze své postele. Měla jsem dost času se převléknout, dojít na snídani a na cestu do školy, která byla od internátu deset minut pěšky. Katka a Jana už byly vzhůru a také se chystaly. Rychle jsem se oblékla a šla dolů do jídelny. Sedla jsem si k volnému stolu a pustila se do bucht a kakaa, to už jsem dlouho neměla, máma dělala vždycky jen čaj. Na pokoji jsem se pak ještě trošku upravila, vzala batoh a šla do školy. Ten den nás učitelka překvapila pětiminutovkou z matematiky. S matikou jsem válčila od

základky a měla dojem, že ani tahle písemka nedopadne dobře. *Jako by nestačila ta nedávná pětka z logaritmů*, prolétlo mi hlavou. Pak už jsem se opět začala soustředit na zadání úloh.

Když jsem přišla z oběda na pokoj, holky byly pryč. Připravila jsem si učení na druhý den a zběžně mrknula na ekonomiku, učitelka chtěla další den zkoušet, tak abych případně byla připravená. Jakmile jsem měla do školy vše připravené, šla jsem se projít po chodbě. Objevila jsem i onu zmiňovanou kuchyňku a společenskou místnost. Taky tu byly sedačky na chodbě, hned vedle té kuchyňky. Sedla jsem si tam a pustila si do uší muziku. Do počítačové studovny jsem jen nakoukla, ale bylo tam plno. Byla jsem trošku nervózní, už jsem se nemohla dočkat, až se přihlásím na Facebook a uvidím, jak to s přátelstvím dopadlo. *No, neznáme se, ale mohl by to jako známá osobnost udělat, určitě nejsem jediná fanynka, která ho o ně požádala*, uvažovala jsem. Všimla jsem si, že si ke mně přisedla sympatická dívka.

„Ahoj, ty jsi ta nová, že jo?“ zeptala se.

„Jo, to jsem já,“ usmála jsem se na ni.

„A líbí se ti tu?“

„Jsem tu teprve druhý den, ale jo, líbí.“

„Já jsem Markéta,“ představila se mi.

„Ema.“

„Co studuješ?“

„Ekonomické lyceum. A ty?“

„Gympl v České ulici.“

„Aha a dobrý?“

„Jo, baví mě to a učení mi celkem jde. Ráda bych pak šla na medicínu.“

„To já pořád bojuju s matikou, doufám, že nebude jako maturitní předmět.“

Vtom vrzly dveře od počítačové studovny.

„Hele, já se jdu na něco podívat na počítač, jo?“ řekla jsem.

„Dobře, tak zatím.“

„Ahoj.“

Vešla jsem do studovny a sedla si k jedinému volnému počítači. Na nic jsem nečekala a přihlásila se rovnou na Facebook. Srdce mi tlouklo jako splašené. Jo! Michal si mou žádost o přátelství potvrdil. Ihned jsem klikla na jeho profil, zatím tam měl jen pár fotek, status žádný, jen pár lidí mu tam napsalo poděkování za přijetí přátelství. Ještě jsem se podívala na jeho oficiální stránky. Měla jsem dojem, že tam psal, že je možné si napsat o podepsanou fotku. Po té jsem toužila, najela jsem si tedy na Facebooku do zpráv.

Dobrý den,

chtěla bych Vás poprosit o Vaši podepsanou fotografii. Má adresa je...předem moc děkuji.

Ema Králová

Za chvíli jsem uviděla, že se Michal přihlásil. Vtom mi od něj přišla zpráva.

Dobrý den, Emo,

ano, fotku pošlu.

Zdraví Michal Novák

Nejradši bych vyskočila pět metrů nad zemí, jakou jsem měla radost. Ještě jsem mrkla na mail a pak už od počítače odešla. Moje spolubydlící už byly na pokoji. Chvíli jsme si spolu povídali, ale to už nastal čas k večeři. Po večerní hygieně jsem ještě chvíli poslouchala hudbu, ale únavou se mi klížily oči, tak jsem přehrávač vypnula a brzy usnula.

Kapitola 3

První týden na intru mi celkem rychle utekl. V pátek jsem jela domů a přemýšlela, co budu dělat o víkendu.

„Emo, máš tu dopis,“ podala mi mamka obálku.

Dopis? Tak ten jsem nedostala ani nepamatuju. Naposledy snad před pěti lety od kamarádky Ireny.

„Dík.“

Jo! Podepsaná fotka od Michala. Moc hezky se na ní usmíval. A ještě mi tam napsal věnování! To je od něj milé, radovala jsem se v duchu.

„Tak co, kdo ti píše?“ zajímalo mamku.

„Podívej,“ ukázala jsem jí fotku.

„Kdo to je?“

„Michal Novák, hrál v tom filmu, co jsem na něm nedávno byla.“

„Aha. No, popravdě nevím, co na něm vidíš.“

Mě by spíš zajímalo, co ty vidíš na tátovi, pomyslela jsem si. Pokrčila jsem rameny a šla si připravit učení na pondělí.

Druhý den jsem šla na procházku k řece. Slunce svítilo, jemný vítr mi čechrал vlasy a po dlouhé době jsem se cítila šťastná. Když se vracela zpátky domů, najednou jsem za sebou uslyšela Michalův hlas:

„Emo, Emo, Emo!“

Prudce jsem otočila hlavu. *To je divné, nikdo za mnou nešel, tedy ani Michal ne. Asi se mi něco zdálo, pomyslela jsem si. Už jsem byla skoro doma, když ho znovu uslyšela:*

„Emo!“

Co se to děje?! Rychle jsem vyběhla schody k bytu.

„Copak ti je? Vypadáš vyděšeně.“

„Ale to nic...nějakej blbeček mi málem nedal přednost na přechodu, tak jsem z toho polekaná,“ zalhala jsem.

Zapadla jsem do pokoje a ještě zaslechla maminčino:

„Aha.“

Vrtalo mi to hlavou. Zbytek víkendu už se mi nic podobného nestalo. V neděli odpoledne jsem si sbalila čisté oblečení a šla na internát. Chvíli jsem byla na pokoji sama, ale pak dorazily ostatní spolubydlící. Umyla jsem se a zalezla do postele s povinnou četbu, Revizorem od Gogola. Jak jsem byla zabraná do knížky, opět jsem uslyšela Michalův hlas: „Emo!“

Proč slyším jeho hlas, i když tu se mnou není?! Raději jsem odložila knihu a šla spát.